

NANTIA I. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Βουλευτής ΠΑΣΟΚ

ΝΟΜΟΥ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ

Αθήνα, 04/05/11

***«Να συνειδητοποιήσουμε την πραγματικότητα και να διαμορφώσουμε σε νέα βάση
την πολιτική μας»***

Είναι, πλέον, δεδομένο ότι η Ενωμένη Ευρώπη είναι ένας ενιαίος χώρος που διασφαλίζει την ειρήνη, την ελευθερία, τη σταθεροποίηση των δημοκρατικών θεσμών, την ενίσχυση της πολιτικής θέσης μιας χώρας, την εδραίωση της εθνικής ασφάλειας και μέχρι πρότινος κατάφερνε να εξασφαλίζει και την ευημερία των πολιτών της. Εξίσου δεδομένο αποτελεί και το γεγονός, ότι από την περίοδο της ακμής της Ενωμένης Ευρώπης, την περίοδο της πολιτικής, θεσμικής και οικονομικής της προόδου και εξέλιξης, την περίοδο της δημιουργίας περιφερειακών αναπτυξιακών κοινωνικών υποδομών έχουν αλλάξει πολλά...

Η μακρά χρονική περίοδος της ευρωπαϊκής ευημερίας, της αίσθησης ευφορίας και της οικονομικής ανάπτυξης σε όρους ανόδου του βιοτικού επιπέδου πολλών εκατομμυρίων πολιτών βρίσκεται σε μια ιστορική καμπή. Το ευρωπαϊκό οικοδόμημα έχει εισέλθει σε μια περίοδο έντονης αμφισβήτησης, όπου η αποτελεσματικότητά του δοκιμάζεται και οι μελλοντικές προοπτικές του δεν θεωρούνται, εκ προοιμίου, ευοίωνες.

Σε αυτήν την πορεία, από την ένταξη στην Ε.Ο.Κ. το 1981, στην Ο.Ν.Ε. το 2000, μέχρι την Ευρώπη των 27 το 2007 έχουν αλλάξει πολλά και για τη χώρα μας. Η υιοθέτηση ενός ισχυρού, σταθερού νομίσματος και η σταθερή άνοδος των δεικτών οικονομικής ανάπτυξης και της πραγματικής οικονομίας στην Ελλάδα, έδωσαν τη θέση τους σε μια περίοδο λιτότητας, διεθνούς οικονομικής επιτήρησης και μείωσης του πραγματικού εισοδήματος των Ελλήνων πολιτών. Οι προσπάθειες για ανάπτυξη και εκσυγχρονισμό της οικονομίας και της κοινωνίας, μέσω των Ολοκληρωμένων Μεσογειακών Προγραμμάτων (πλέον, δεν υφίστανται) και των Κοινοτικών Πλαισίων Στήριξης έχουν πλέον χάσει τη δυναμική τους. Η ενισχυμένη θέση της Ελλάδας έναντι των γειτόνων της μέσω της συμμετοχής της στην Ενωμένη Ευρώπη έχει πάψει να αποτελεί ανταγωνιστικό πλεονέκτημα. Η ανεξαρτητοποίηση της χώρας στο διεθνές και περιφερειακό σύστημα – εκ των σημαντικότερων, διαχρονικών επιδιώξεών της – βρίσκεται σε αναστολή και, μάλλον, σε αντίθετη κατεύθυνση. Η ενεργή συμμετοχή της Ελλάδας στις διαδικασίες της ευρωπαϊκής ενοποίησης υποβαθμίζεται όλο και περισσότερο, σε μια Ευρώπη των λίγων και ισχυρών μητροπολιτικών κρατών και των περιφερειακών δορυφόρων τους.

Σήμερα, περισσότερο από ποτέ, η χώρα μας δέχεται ισχυρότατες πιέσεις. Πιέσεις πολυεπίπεδες, εντονότερες στον εθνικό οικονομικό και πολιτικό τομέα. Για να είμαστε ρεαλιστές, η οικονομική κατάσταση της χώρας, αναπόφευκτα, μας καθιστά όλο και πιο αδύναμους στην αντιμετώπιση αυτών των πιέσεων. Η μείωση, άλλωστε, της διαπραγματευτικής ισχύος της χώρας είναι λογική συνέπεια της ανάγκης δανειοδότησής

της και της τελικής ένταξης σε καθεστώς επιτήρησης. Μία ανάγκη, η οποία προήλθε από την αδυναμία εσωτερικής χρηματοδότησης ενός σπάταλου κράτους, ενός ανεύθυνου πολιτικού συστήματος και μιας κοινωνίας που παρήγαγε λίγα και επιθυμούσε να καταναλώνει πολλά.

Ωστόσο, η δεινή οικονομική κατάσταση των παλαιότερων χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η οποία επιδεινώνεται όλο και περισσότερο, είναι απόδειξη του γεγονότος ότι η κρίση δεν είναι ένα μεμονωμένο, ελληνικό, φαινόμενο. Είναι μια πραγματικότητα, την οποία αντιμετωπίζει όλος ο δυτικός «ανεπτυγμένος» κόσμος, λιγότερο ή περισσότερο έντονα. Ωστόσο, στη δεδομένη κατάσταση η εσωστρέφεια δεν είναι το κατάλληλο μέσο και η εξυπηρέτηση του χρέους δεν πρέπει να είναι ο μόνος στόχος. Ο εγκλωβισμός σε μία ατέρμονη συζήτηση για τα κραυγαλέα κρούσματα κυβερνητικής διαφθοράς των τελευταίων δεκαετιών και διαπλοκής πολιτικής - οικονομικής εξουσίας και ΜΜΕ, τα τεράστια κέρδη που αποκόμισαν τα ισχυρά ιδιωτικά συμφέροντα από συμβάσεις με το δημόσιο κ.α. δεν μπορεί να είναι ο διάλογος που θα οδηγήσει τη χώρα στο μέλλον. Είναι μία αναγκαία συζήτηση που πρέπει να γίνει για να αποδοθούν ευθύνες, αλλά βλέπουμε ότι στο τέλος δεν οδηγεί καν στην τιμωρία των υπευθύνων. Ακόμη σημαντικότερο, ωστόσο, είναι μία συζήτηση που μας εγκλωβίζει όλο και περισσότερο σε μια δίνη εσωστρέφειας. Ένας δρόμος που μας αποκόπτει όλο και περισσότερο από το διεθνές πολιτικό γίγνεσθαι και, εν τέλει, επιδεινώνει την ήδη επιβαρυσμένη εσωτερική πραγματικότητα με μηδενικά αποτελέσματα, τουλάχιστον για την ικανοποίηση του περί δικαίου αισθήματος.

Η δυναμική αντιμετώπιση των συνθηκών, η διεκδίκηση των ελληνικών συμφερόντων, με όσα μέσα παρέχονται, και η παροχή αναπτυξιακών εργαλείων στα κατώτερα οικονομικά στρώματα της κοινωνίας πρέπει να είναι τα μέσα που θα μας οδηγήσουν στο μέλλον και περί αυτών πρέπει να υπάρξει ένας σοβαρός διάλογος. Μέχρι πρότινος, ως μέσο λειτουργούσε, και εν μέρει κάλυπτε τα ανωτέρω, η ευρωπαϊκή πορεία της χώρας και η αγκίστρωση της στο ευρωπαϊκό άρμα. Ωστόσο, πλέον, η Ενωμένη Ευρώπη βρίσκεται και η ίδια σε κρίσιμο στάδιο, ενώ η αρχή της αλληλεγγύης που υιοθέτησε «στα εύκολα» έχει αντικατασταθεί από μια τακτική που κινείται στα πλαίσια του «ο σώζων εαυτόν σωθήτω» σε μια εποχή, όπου και οι ισχυρότεροι σφίγγουν το ζωνάρι.

Συνεπώς, πρέπει να εντοπίσουμε εκ νέου τον τρόπο που μπορούμε να αξιοποιήσουμε την Ευρωπαϊκή Ένωση. Να χρησιμοποιήσουμε και να επιτύχουμε νέες κερδοφόρες συμμαχίες με τον γαλλο - γερμανικό άξονα, αφού επανεξετάσουμε το ρόλο του και τα συμφέροντά του. Να αξιοποιήσουμε το νέο διεθνές περιβάλλον, με ουσιαστική χάραξη πολιτικής, αφού εξετάσουμε τις νέες συνθήκες και προκλήσεις. Να αναβαθμίσουμε το ρόλο της Ελλάδας και να ξεφύγουμε από το ρόλο του παρατηρητή, δέσμιου των οικονομικών του προβλημάτων. Να αρθρώσουμε έναν πραγματικό ορθό λόγο που να νοηματοδοτεί με ειλικρίνεια, κάτω από τις πραγματικές ανάγκες των πολιτών το μέλλον, την πορεία της κοινωνίας. Να επαναχαράξουμε την πολιτική μας, με τρόπο που να οδηγεί σε προϋποθέσεις μακροπρόθεσμης ανάπτυξης, βάζοντας σε δεύτερο ρόλο την βραχυπρόθεσμη πολιτική εξυπηρέτησης του χρέους. Να εντάξουμε την εξυπηρέτηση του χρέους στο πρίσμα της αναπτυξιακής πορείας της χώρας και μόνο μέσα σε αυτήν.

Να αναθεωρήσουμε πλήρως το σημείο που βρίσκεται η χώρα μας, και τη θέση των εταίρων μας. Να αντιληφθούμε τη μεταβολή που έχει επέλθει σε αυτήν την «εταιρική» σχέση. Να επανεξετάσουμε τα νέα δεδομένα, να προσεγγίσουμε τις νέες δυνάμεις στο διεθνές περιβάλλον. Να συνειδητοποιήσουμε την κατάσταση που βρισκόμαστε εμείς και οι γύρω μας και επιτέλους να χαράζουμε και να προσδιορίσουμε από το μηδέν, το σύνολο της πολιτικής μας.